

TAPANI BAGGE & JARI EKLUND

TEDDY, Aikka ja Alpo

ALPO HAKALAN MUSIIKKI
JA ELÄMÄ 1957–2021

DOCENDO

TAPANI BAGGE & JARI EKLUND

TEDDY, Aikka ja Alpo

ALPO HAKALAN MUSIIKKI
JA ELÄMÄ 1957–2021

DOCENDO

Copyright © Tapani Bagge & Jari Eklund ja Docendo 2023
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto: Keski-Suomen Sivu Oy
Kansi: Jyri Alanne / Viestintä Kreivi Oy
Kannen kuva: Fred Ohert / Poko Rekords, julkaistu Epe Heleniuksen
luvalla

ISBN 978-952-382-501-7

Painettu EU:ssa

Sisällys

Monena mies eläessään TAPANIN ALKUSANAT	11
Kaikuja Keravan kaduilta JARIN ALKUSANAT	15

LAPSUUS JA KOULUVUODET 1957–1977

Sputnik.....	20
Sonja ja urkumoduli	25
Easy Rider	31
Fancy Dan.....	35

TÄHTIAIKA 1977–1981

Heimonen.....	43
Sherwood Kraffiti	47
Teddy vai tedi?	51
Myyntimiehen matkassa	55
Räjähdys	62
Moonshine astuu kuvaan.....	65
Keravalaiskolmikon loppu	69
Uusi tähti nousee	72
The Confederates	76
Lonestars.....	79
Kalifornia 81.....	82
Falcons ja tien pää	85

Aikan näkökulma	88
Keikkabusseja	90
Prätkät.....	91
Tienhaara	93

PAHAN MERKIN ALLA JA UUDET TIIKERIT 1982–1992

Bad Signin synty	98
Aina keikka kotiolot voittaa	104
Pahan merkin alla	109
Gorkin puisto ja Miljoonan dollarin lapset.....	114
Uusi basisti ja Stevie Ray.....	118
Runaround.....	122
Lapin-rundi helmikuussa 1985	126
Texasiin, Texasiin	132
Matkalla Texasiin.....	135
Texas, ensimmäinen viikko	138
Texas, toinen viikko	141
Texas, kolmas viikko	146
Muistoja Texasista	151
Kolmas basisti ja kesärundin alku Lapissa.....	153
Kesärundin loppu	157
Vanhan basistin paluu.....	160
Uusi rumpali ja Ruotsin valloitus.....	162
Välikohtaus maauimalassa	165
Teddy & The Tigersin paluu	169
Uusi lavamiksaaja ja Sleepwalk	171
Paluu Amerikkaan	177
Highway Patrol	182
Paluu Kanadaan	186

Jesse & Känkkäränkkä '87 World Tour	188
Vitonen	189
Muita äänityksiä	192
Arska Laakson muistoja Bad Signin keikoilta.....	194
Kerran keikkamatkalla.....	198
Bändin loppu	205
Päivi	210
New Tigers	211
Alpo	219
Pianonviritystä ja kivitöitä	224
Biisinteko ja kitarat	229

TRUBADUURIKEIKAT JA IRWIN 1982–1996

Trubakeikat Jamen kanssa	236
Trubakeikat Tarjan kanssa	241
Irwinin bändin alku	247
Irwinin bändin loppu.....	253
Trubakeikat yksin.....	258

KANTRIA JA PERHE-ELÄMÄÄ 1992–2003

Myöhemmän polven Aikka	264
Kantria, Kaiffari ja perhe-elämää	268
Tear it up!	273
Bluelight Records.....	276
Enimmäkseen tositarinoita	279
Fuckin' Hippies, Cash Only ja Vornan veljekset	291
Ero	293
Angry Tigers.....	295
Rockabilly Tour 2000 ja Aikka Hakala	
Beaverhunters	298

KELLARIVUODET 2004–2013

Kellarikämpä	304
CIA	310
Paluukeikkoja ja My Way	316
Suuri Kerava-ilta	324
Harmaa herrasmies	326
Master Cuts	329

SAIRAALAVUODET 2013–2021

”Ei viiskymppisen miehen kanssa bailata.”	336
Muusikon elämä	343

LÄHDEKIRJAT JA -ELOKUVAT	345
TODISTAJAT	346
LÄHTEET LUVUITTAIN	348
Alpo Hakalan Diskografia TIMO QVINTUS.....	362

"Once Teddy... always a Teddy boy."

Teddy Guitar omassa kappaleessaan

*"Sä et muuten ole mikään Edi, vaan Timo,
enkä mä ole Teddy, vaan Alpo."*

Alpo Hakala Timo Helkamolle

Monena mies eläessään

Tapanin alkusanat

Parikymppinen Teddy Guitar nousi vuonna 1978 huikeaan suosioon Suomen silloisen ykkösbändin Teddy & The Tigersin johtohahmona. Teddystä tuli kokonaisen ikäluokan keulakuva ja teinihysterian kohde. Muutama vuosi kynttilää poltettiin molemmista päistä. Bändit ympärillä vaihtuivat. Levy tehtiin Kaliforniassa, keikkaa pitkin Eurooppaa. Mutta mihin suosio haihtui? Entä manageri?

Teddy Guitar oli alun perin Alpo Hakala, ujo putkimiehen poika Keravalta. Vuonna 1982 Teddystä tuli taas Alpo, joka tunnettiin myös Aikkana. Bändiksi syntyi Bad Sign, rockabilly vaihtui rhythm and bluesiin. Levyttämässä käytiin Texasissa, lisäksi keikkailtiin New Yorkissa ja Kanadassa. Leipä piti silti repiä ahkeralla kotimaan kiertämisellä.

Väliin Aikka kokeili muita töitä, kuten pianonviritystä, kivi-hommia ja juomanlaskentaa. Trubaduurikeikoilla soi monenlainen musiikki soolona ja duettona, levyllä viimein kantri ja southern rock. Burnoutista ei silloin vielä juuri puhuttu, mutta Aikka koki sen monta kertaa. Myös selviä masennuksen merkkejä ilmeni.

Teddy Guitar palasi myöhemmin, vaihtelevien kokoonpanojen kera. Perhe-elämääkin Alpo pääsi viettämään ja yritti myös raittiutta, mutta tarjoajia riitti ympärillä.

Sitten häneltä meni terveys, ja laulu ja soitto loppuivat. Viimeiset pitkät vuodet kuluivat sairaalassa ja hoitokodissa.

Kuten usein käy, uusi nousu alkoi vasta kuoleman jälkeen.

Kesäkuussa 2021 Docendon Juha Virkki kysyi minulta, haluaisinko tehdä elämäkerran Alpo Hakalasta, kun olen kerran Keralvalta kotoisin. Olen viisi vuotta Alpoa nuorempi, ja kävimme eri kouluja. Näin hänen bändinsä silti kouluni bileissä ja muistan, miten musiikinopettajaamme tuurannut Timo Torikka soitti meille innoissaan Teddy & The Tigersin ensimmäistä singleä *Dancing Shoes* joulun alla 1977. Myöhemmin näin Aikkaa, kun tuurailin antikvariaatissa ja hän kävi selaamassa levyjä. Hymyili ja moikkasi, muttei juuri puhunut.

Tigersin ja koko 50-lukubuumin nousua seurasin aika lailla sivusta. Se näytti kyllä tyylikkäältä, mutta silloin kuuntelin mieluummin kantria ja vanhaa jazzia. Siksi pyysin kirjan tekoon mukaan Jari Eklundin, jonka kanssa yhteistyö oli sujunut jo *Prosenttimiehessä* saumattomasti. Jari eli aikoinaan Teddyhuuman keskellä, taltioi alakulttuuria moniin valokuvakirjoihin ja kirjoitti aiheesta kirjat *Syntyneet rokkaamaan* ja *Tiger Twist*. Sitä paitsi hän tunsi Aikan jo noilta ajoilta.

Riemukseni Jari suostui ehdotukseeni.

Minä löysin bluesin ja rock'n'rollin vasta lukion jälkeen kesällä 1981. Uusista yhtyeistä diggailin Fabulous Thunderbirdsia, Dr. Feelgoodia, Piratesia, Inmatesia ja ZZ Topia – samoja, jotka olivat Aikan uuden bändin Bad Signin esikuvia. Ei ihme, että pidin heti Bad Signista. Näin sen myös keikoilla, jotka olivat vielä levytyksiäkin hurjempia.

Aikan kantrilevy *True Stories – Mostly* oli suuria suosikkejani. Elämäni pahimpia mokia oli, etten mennyt katsomaan Aikkaa ja Banditsia, jotka vierailivat levyjulkistuskierroksellaan nykyisessä

kotikaupungissani Hämeenlinnassa. Lieventävänä asianhaarana mainittakoon, että olimme juuri rakentaneet omakotitalon ja oli muuttoviikonloppu.

Aikan trubaduurikeikoista olin kuullut lähinnä hurjia tarinoita hänen viimeisiltä risaisilta keikkailuvuosiltaan. Niihin aikoihin hän käveli kerran vastaan Keravan asemasillalla reinot jalassa ja pitkä takki auki, katse jossakin kaukaisuudessa. Silloin Aikka asui jo kellariloukossaan Skippie's-baarin naapurissa. Nuorisoidolin päivät olivat kaukana, mutta tuskin hän niitä haikaili. Kunhan vain yritti selviytyä pennittömänä seuraavaan päivään.

Tähän kirjaan Alpoa ei enää voinut haastatella. Onneksi häntä on aikoinaan jututettu lehtiin, radioon ja tv-ohjelmiin. Aino Roivaisen kautta löysin myös Aki Rädyn, joka oli vuonna 2009 alkanut tehdä ystävänsä Aikan kanssa kirjaa tämän elämästä. Aki luovutti silloiset tallenteet ystävällisesti käyttöömme, ja niistä löysin Alpon oman äänen, jota olen hyödyntänyt tässä kirjassa mahdollisimman paljon.

Aikka oli kuitenkin harvasanainen mies, eikä hänen omista muisteloistaan olisi tullut kovin paksua kirjaa. Tässä kirjassa pääsevät ääneen myös Alpon perhe, ystävät, soittokaverit, roudarit ja keikkamyyjät. Levy-yhtiöpomot, managerit, levytuottajat ja fanit täydentävät. Olemme syvässä kiitollisuudenvelassa heille kaikille.

Haastatteluja tehdessäni törmäsin usein siihen, että ihmiset muistavat samat asiat keskenään eri tavoin ja vuosiluvut ja muut yksityiskohdat ovat helposti hakusessa. Jollei totuuden selvittäminen onnistunut muista lähteistä, otin eri versiot mukaan kirjaan.

Halusin pysyä taustalla ja antaa silminnäkijöiden kertoa tarinansa. Toimin kuin elokuvaleikkaaja, joka järjestää ja rytmittää

materiaalia dramaturgian ehdoilla. Vain muutamassa luvussa olen selkeyden vuoksi turvautunut ulkopuoliseen kertojaan.

Jonkin verran olen editoinut todistajanlausuntoja: lisännyt tarpeellisia yksityiskohtia, poistanut turhia välisanoja ja yleiskielistänyt tekstiä. Pidin kuitenkin mielessäni Aikan mielipiteen erästä aiemmasta kirjasta, jossa hänetkin mainittiin:

”Eihän se ees ollut keravaa!”

Arska Laaksolta sain lainaksi hänen Bad Sign -kansionsa, ja hän kaivoi esiin monia muitakin lehtijuttuja, vanhoja keikkatallenteita, radiohaastattelun ynnä muuta hyödyllistä aineistoa. Olli Pekkolan eri lehdissä julkaistut Bad Sign -kiertuepäiväkirjat ovat verrattomia. Gona Lehtinen teki hyvän haastattelun. Myös Epe Helenius, Ben Pennanen, Mika Myyryläinen, Nassi Nousiainen, Mela Salmela, Arto Nyberg, Jame Leskinen, Tarja Merivirta, Sini Jalomäki, Minttu Hakala, Pasi Rytönen, Matti Christensen, Keravan Taide- ja museokeskus Sinkka sekä Työväen Arkisto luovuttivat käyttöömme arvokasta lähdemateriaalia ja/tai valokuvia. Suurkiitos heille kaikille!

Tämä kirja on Jarin ja minun yhteinen kunnianosoitus kotikaupunkimme musiikilliselle suurmiehelle ja muutenkin hienolle ihmiselle Alpo Antti Olavi Hakalalle (1957–2021), joka tunnettiin myös nimillä Aikka ja Teddy Guitar. Alpo soitti ja lauloi Keravan vähintäänkin Suomen kartalle.

Alpon musiikki ja legendat elävät. Mutta kuka hän loppujen lopuksi oli – Alpo, Aikka vai Teddy? Sitä yritämme tässä kirjassa selvittää.

Hämeenlinnassa 29.1.2023

Tapani Bagge

Kaikuja Keravan kaduilta

Jarin alkusanat

Kun Tapani kysyi minua mukaan tähän kirjaanprojektiin, ilahduin. Olimme juuri jättäneet taaksemme voimauttavan yhteistyömme *Prosenttimies*-muistelmieni puitteissa, ja nyt tarjoutui mahdollisuus työskennellä matkaani vahvasti vaikuttaneen muusikon elämäkerran parissa. Vastasin myöntävästi kutsuun.

Tarkkaan ottaen en ole Keravalta kotoisin, vaan Keravan ja Tuusulan rajalta. Se kulki kotipihastamme. Koulut kävin Keravan puolella siihen asti, kun sieltä pihalle heitettiin. Nuoruusvuosieni vapaa-ajan vietin Keravan keskustassa ja sen liepeillä – kuten viisi vuotta minua vanhempi Alpokin.

Tuon ajan kotimme olivat vain parin kilometrin päässä toisistaan. Kohtasimme Alpon kanssa keskustaan vievän tien varrella usein. Tuolloin hän oli minulle vielä Teddy ja minä olin hänelle yksi häntä seuranneista diinareista. Muutama vuosi myöhemmin diinarit jäivät, kun löysin tedi-kulttuurin ja aloin pukeutua sen mukaisesti. Ilmiön juuret olivat Briteissä, mutta sen esikuvat ja todellisen oppikouluni löysin Keravalta, Teddy & The Tigers -yhtyeen viitoittamalla tieltä. Niin aatteet, vaatteet kuin bändin Keravan torilla C-kasetteina jakaman esikuviansa musiikin.

Bändin roudarilta Pleikulta ostin suoraan kadulta yhtyeen ensimmäisen singlen. Se kului nopeasti heikkoon kuntoon,

mutta ei ainoastaan runsaan kuuntelun takia. Perheellämme ei ollut tuolloin levysoitinta, joten raahasin sinkkua reppuni pohjalla ja kiersin kuuntelemissa sitä kavereideni luona.

Bändin ensimmäiseltä lp:ltä jäi nykyiseen huippubiisilistaani monta raitaa. Yksi niistä on *Just Like Eddie*, jonka kerto-
säettä viheltelin kulkiessani. Asiasta syntyi riitaa silloisen tyttöystäväni kanssa. Teddy & The Tigersin sijasta olisi ollut tyylikkäämpää kuunnella diskomusiikkia. Riita eteni niin pitkälle, että jouduin valitsemaan hänen seuransa ja nuoren keravalaisbändin musiikin ja tyylin väliltä. Valitsin bändin ja seuraavina vuosina syväskelsin rockabillyn ja roots-rock'n'rollin maailmaan.

Bad Signia kävimme kaveriporukalla katsomassa ja kuuntelemassa niin usein kuin mahdollista. Bändin musiikki kolahti, mutta kuuluimme niihin, jotka esittivät keikan jälkeen toiselle kitaristille toiveen:

”Aikka, voisitko soittaa meille *Tear It Upin*?”

Muistan hänen ilmeensä, kuten muidenkin bändin jätkien sillä hetkellä, kun encorea ei pyydetty Bad Signilta, vaan sen kitaristin menneisyydestä. Aina me kuitenkin toivebiisimme saimme. Aikka soitti sen usein yksin. Vielä silloin emme osanneet edes aavistaa, millaista sisäistä kamppailua soittaja kävi itsensä ja musiikkinsa parissa.

Aikka muuttui minulle Alpoksi, kun aloin tuottaa bändikeikkoja 80-luvun alussa. Tapahtumatuotantoni jatkui epäsäännöllisesti 2000-luvun alkuun saakka, ja jokin Alpon kokoonpanoista oli aina vaihtoehtona esiintyjävalintoja tehdessäni. Buukkasin hänet myös trubaduurikeikalle omiin tupareihini ja silloisen prätkätallimme bileisiin. Niissä tutustuimme toisiimme hieman paremmin, me kaksi pohjimmiltaan hyvin arkaa ja herkkää hahmoa.

Kohtasimme muutaman kerran myös tilanteessa, jossa takakonttiini oli jäänyt yksi ylimääräinen pullo ja Aikalla oli sille käyttöä. Ei kai olisi pitänyt luovuttaa hänelle pulloa, mutta siinä tapauksessa juotavaa olisi löytynyt jostain muualta. Näissä kohdin peilasimme toisiamme, muttemme koskaan puhuneet asiasta. Sanat jäivät tulematta Keravan katujen varjoisia puolia kulkeneilta pojilta.

Raahessa 30.1.2023

Jari Eklund

LAPSUUS JA KOULUVUODET 1957–1977

Martti ja Hilikka Hakala menivät naimisiin vuonna 1950 Nakkilassa. Pian he muuttivat pääkaupunkiseudulle, kuten monet muutkin suomalaiset toisen maailmansodan jälkeen. Pientilat eivät enää elättäneet, joten elantoa piti hakea kaupunkipaikoista. Kerava oli vuonna 1950 vielä kauppala, joka eli puusepäntehtaan ja rautatieaseman varassa ja jonka asukkaista suuri osa kävi töissä Helsingissä.

Martti Hakalakin opetteli putkimiehen ammatin Helsingissä rakennuksilla, mutta pääsi sitten Keravan kauppalalle töihin. Hilikka-vaimo jäi kotirouvaksi ja synnytti kaksi poikaa, vuonna 1952 Esan ja vuonna 1957 Alpon.

Alposta kasvoi ujo poika, joka löysi musiikista reitin ihmisten pariin.

Sputnik

Tässä luvussa ovat äänessä Alpo ja hänen isoveljensä Esa Hakala.

Alpo: Mä olen asunut koko ikäni Keravalla. Välillä kävin muualla, Korsossa, Hämeenlinnassa ja Klaukkalassa, mutta ne oli vain pakollisia poistumisia. Aina tulin takaisin.

Faija tuli tänne Nakkilasta duunin perään. Martti oli maanviljelijäsukua, mutta maanviljely ei kiinnostanut sitä pätkäkään. Mutsi Hilkka jäi Nakkilaan piiaksi kotitaloonsa, kunnes faija sai hommattua Ali-Keravalta vanhan pienen omakotitalon rämän, mihin ne muutti.

Meillä oli iso piha ja perunamaa. Faija oli ensin rakennuksilla ja sitten kaupungin vesilaitoksella putkimiehenä, mutsi kotiäitinä. Mutsi ei koskaan tehnyt muuta duunia. Kotiäidin homma on helvetin hienoa. Sitä ei vaan arvosteta.

Mä olin meidän perheen toinen lapsi. Veli oli syntynyt alkuvuodesta 1952. Mä synnyin marraskuussa 1957, meillä oli melkein kuusi vuotta ikäeroa.

Muistan, kun faija kantoi mut ulos rappusille ja sanoi, että kato, toi on Sputnik. Se alkoi kutsua mua Sputnikiksi. Vuosi oli 1959.

Esa Hakala: Isä oli tosiaan Nakkilasta, äiti Kokemäeltä. He tapasivat tansseissa ja menivät naimisiin 1950. He asuivat jonkin aikaa Nakkilassa ja etsivät ensin maatilaa, mutta sitä ei löyty-

nyt. Joidenkin sukulaisten kautta he löysivät sitten Ali-Keravalta omakotitalon vailla mukavuuksia.

Isä joutui opettelemaan uuden ammatin ja kävi Helsingissä rakennuksilla töissä, kunnes pääsi Keravan kauppalalle.

Minä synnyin 1952 hyvin vaatimattomiin oloihin. Me asuttiin yläkerrassa, ja alakerrassa oli kahdet vuokralaiset. Ulkoahuussi oli. Isä asensi jossain vaiheessa vesiliittymän, putkimies kun oli.

Muistan sen hetken, kun Alpo tuotiin kotiin pienenä nyttinä.

Talo oli Inkiläntiellä, ja siihen lähelle alettiin rakentaa Keravan ensimmäisiä kerrostaloja. Ensin toiselle puolen tietä tuli Hakalinna, Akolinna, Keralinna ja sitten meidän puolelle tietä Inkiläntie 9–11. Toisen talon alakertaan tuli Elannon kauppa, ja siitä talosta varattiin kahden huoneen ja keittiön asunto. Siihen päästiin muuttamaan kohta sen jälkeen, kun Alpo syntyi. Siinä oli kaikki mukavuudet.

Vanha omakotitalo jäi meille, ja siinä oli vuokralaisia. Isossa pihassa Alpo ja minä leikittiin. Isä rakensi meille polkuauton, hän oli kätevä käsistään ja nikkaroi kaikenlaista. Meille ei ostettu leluja lelukaupasta.

Alpo: Samana vuonna 1959 muutettiin aravataloon Inkiläntielle. Keravan toiseksi vanhimmat kerrostalot. Asuttiin kaksiossa. Ei ollut omia huoneita. Mulla ja broidilla oli laatikko. Mun laatikko oli tiptop, broidi heitteli kamojaan sinne tänne. Mutsi kertoi, että mä kuljin broidin perässä siivoamassa sen jälkeä. Mä olin oikea siisteyden perikuva. Myöhemmin taisi osat vaihtua. Ehkä mä otin oppia siitä huithapelista.

Kun broidi aloitti koulun, se piti mulle tunteja. Se opetti mut lukemaan heti kun ite oppi. Huolehti silleen musta. Meille tuli

Aku Ankka, ja viisivuotiaana mä aloin yhtäkkiä tavata sitä, mutsi kertoi.

Ensimmäinen telkkariohjelma, jota naapurissa katottiin, oli Hinku ja Vinku. Ne oli sikoja. Pelottava suursyömäri jahtasi niitä.

Esa: Niihin kerrostaloihin muutti paljon lapsiperheitä, ja mulla-kin oli paljon kavereita siellä. Mutta Alpo oli kauhean ujo ja arka eikä oikein uskaltanut mennä ulos. Hän katteli vain ikkunasta, ja häntä piti patistella, että mene nyt ulos. Olen monesti ihmetellyt, miten hän on sitten myöhemmin heilunut tuolla estradeilla rokkitähtenä.

Alpo oli selvästi äidin poika ja minä taas enemmän isän.

Alpo: Menin Ali-Keravan punaiseen puukouluun. Mä olin priimusoppilas. Tiesin kaiken ja osasin kaiken.

Kerran vakituinen ope jäi saitsulle. Tuli sijainen, ja mä pelkäsin, että se vakkari on kuollut. Luin joka päivä kuolinilmoitukset, ettei se vaan olisi kuollut. Sinersalo oli opettajan sukunimi.

Mä sain hymypoikapatsaankin, olin mallioppilas. Musiikin tunnit oli aika olemattomia. Vähän laulettiin, ja opettaja säesti pianolla. Laulukokeessa vedin ”*Nyt tuulet nuo viestin jo toivat...*” Tai ei se mikään koe ollut, mutta jokainen joutui kuitenkin yksin laulamaan luokan edessä.

Oikeastaan mä en tykännyt mistään aineesta. Pärjäsin silti hyvin kaikessa. Mä olin vähän ylikiltti. Kolmannella kansakoulussa mut tuupattiin hiihtokilpailussa hankeen. Koulun jälkeen käyttäsivät ja tuuppivat hankeen. Sinänsä se ei ollut kiusaamista. Olisin voinut tuuppia takas.

Koulussa mä olin nobody. Mun heikkous on ollut aina, että olen liian kiltti. En osaa sanoa takaisin.

Maksoin kerran takaisin niille Jaakkolan apukoululaisille. Sanoin sille pahimmalle sällille, että multa putos karkkia tohon kaiteelle, nuolase siitä. Ja sehän nuolas. Kieli jäätty kiinni. Siitäpä sai.

Se oli heittänyt mut edellisenä päivänä hankeen.

Esa: Mamma ja pappa asuivat Paimiossa, äidin vanhemmat. Kesäisin aina käytiin siellä kylässä, ja Alpo ja minä laulettiin kupla-Volvon takapenkillä Vanilla Fudgen *Keep Me Hangin' Onia* ihan äänissä.

Alpo: Ensirakkaus iski kansakoulussa. Se rajoittui siihen, että pikkujouluissa annettiin kortteja käteen. Ei sellaista tapaa ole enää. Se oli ainoa kortti, jonka sain tytöltä. Muistan vielä, mitä siinä luki: "Hauskaa joulua".

Ei me edes pussattu ikinä. Se oli kaukaista ihastumista.

Meitä pyöri kymmenkunta skidiä niillä kerrostaloilla. Siinä vieressä oli mäki, faija teki mäkiauton ja sillä laskettiin. Siellä spräidättiin. Tehtiin talvella hyppyri Aimolanmäkeen.

Mutsi haki maidot Aimolan tilalta. Sielläkin on nykyään uudet talot tontilla.

Jengi oli tasavertaista. Osa oli vanhempia. Jöötä siellä piti vanhemmat puliukot, jotka veti brenkkua. Se oli vähän pelottava paikka skidinä.

Laurilan Timppa oli hyvä kaveri, sen kanssa pyörittiin enimmäkseen. Me oltiin kilttejä poikia. Sitten oli Rinteenpään Jukka, joka oli kultamitalistijuoksija Olavi Rinteenpään poika. Sitä mä heitin kerran kivellä päähän. Se oli vahinko. En mä ole koskaan halunnut vahingoittaa ketään.

Alle kymmenvuotiaana mä tienasin pikkurahat rikkaruohoja kitkemällä. Omaa rahaa ei ikinä ollut. Fajilla oli rahaa,

mutta se oli kovin pihi. Ei ikinä törsännyt mihinkään eikä edes dokannut.

Samassa talossa asui samanikäinen sälli. Pelattiin pesäpalloa. Faija syötti, broidi otti koppia. Löin sitä pikkupoikaa täysiä pesismailalla päähän. Onneksi siinä ei käynyt kuinkaan.

Mun faija oli jorö. Siitä ei kukaan ulkopuolinen saanut mitään irti. Se oli hiljaisempi kuin minä.

Viikonloppuisin mentiin aina metsiin kävelemään, se tuntui kivalta. Koukkusuolla käytiin tarpomassa, löydettiin kanahaukan pesä. Puolukassa, mustikassa... Ne on jäänyt mieleen rakkaimpina muistoina.

Faija inhosi sitä, että mä en saanut koskaan mitään järkevää aikaseksi... turvattua tulevaisuutta. Putkimiehen palkalla faija vaihtoi autoa usein ja osti asuntoja ja kesämökin. Se oli saatanan pihi ukko. Muistan, että se ei ikinä vapaasta tahdosta antanut rahaa. Mä en ikinä oppinut luistelemaan, kun ei se ostanut uusia luistimia. Se oli sitä mieltä, että näillä mun vanhoilla hokareilla säkin luistelet.

Eihän nuori kossi kehdannut edes kentälle mennä vanhat luikkarit jalassa.

UJON POJAN NOUSU SUOMALAISEN ROCKMAAILMAN HUIPULLE

Parikymppinen Alpo "Teddy Guitar" Hakala niitti 1970-luvun lopulla huikeaa suosiota Suomen ykkösbändi Teddy & The Tigersin johtohahmona. Mitä sitten tapahtui? Entä sitä ennen?

Alpo oli hiljainen putkimiehen poika Keravalta. Musiikista hän löysi reitin muiden ihmisten pariin. Tigersin jälkeen hänestä tuli Aikka ja uudesta bändistä Bad Sign. Rockabilly vaihtui rytmibluesiin, mutta keikkoja riitti. Väliin Alpo kokeili muita töitä, raittiutta ja perhe-elämää.

Tässä kirjassa Alpo kertoo oman tarinansa, jota hänen perheenjäsenensä, ystävänsä, bändikaverinsa, roudarinsa ja keikkamyyjänsä täydentävät. Myös muun muassa managerit, fanit ja levytuottajat saavat sanansijan.

Tapani Bagge on pitkän linjan kirjailija, joka tunnetaan etenkin dekkareista ja historiallisista romaaneista. Jari Eklund on valokuvataiteilija, joka on kirjoittanut kirjat *Syntyneet rokkaamaan* ja *Tiger Twist*. Yhdessä he ovat tehneet kirjan *Prosenttimies – Bikerin tarina*. Kumpikin on kotoisin Keravalta.

DOCENDO

ISBN 978-952-382-501-7

KL 99.1

www.docendo.fi